

СВЪТУЛКА

И не слизалъ да помогне на баща си, а само гледалъ и отъ време на време се обаждалъ:

— Гледай, тате, да не скжсашъ мечата кожа съ брадвата, защото искамъ да си направя отъ нея кожухъ.

Бащата едвамъ можалъ да се отърве отъ мечката, като я убилъ съ брадвата си. Синътъ чакъ тогава слѣзълъ отъ дървото и взелъ да се хвали:

Виждашъ ли, тате, колко те слушамъ? Само ти забрави да ме научишъ какво да правя, когато видя мечка, да спи.

Свършили най-после работата си и тръгнали да си вървятъ. Синътъ вървѣлъ напредъ, а бащата подире му. Минавали по една тѣсна пжтека. На едно мѣсто голѣмъ жилавъ клонъ имъ препрѣчвалъ пжтя. Синътъ опъналъ

— Tarel Tarel

клона напредъ и миналъ и тъкмо баща му да мине, пусналъ клона. Клонътъ се върналъ, ударилъ бащата съ страшна сила и го повалилъ на земята.

Синътъ застаналъ надъ главата на баща си и не знаелъ какво да прави. Зашчуралъ се нагоре-надолу и, като не можелъ да намисли друго, отсѣкълъ клона, за да си отмъсти.

Най-после бащата се свѣс-тилъ, отворилъ очи и изохкалъ. Синътъ се надвесилъ надъ него и започналъ да го утешава:

— Нищо, тате, нищо. Ти пакъ на мене благодари, че бѣхъ хваналъ клона, преди да те удари. Ако не бѣхъ го хва-

налъ, кой знае какво щѣше да те направи. Но и азъ хубаво му отплатихъ. Отсѣкохъ го и ще направя отъ него бухалка, та да го биятъ женитѣ цѣлъ животъ, доде-то си изплати грѣха.

Н. Гарваловъ